

Idag

(Framhald)

Vi krydsede hen over overfladen med Don Cameron på vagt. Han hang over kanten af lugen. Engang imellem kunne han se lys på en af aerne. Bortset herfra, syntes tyskerne at sove fast.

Lige før dagry, da vi var omtrent gennem det 35 km lange stræde, lød den første alarm.

»Dyk, dyk, dyk« råbte skipperen, idet vi slog lugen til bag ham. Det var en nazi-patroljabad.

Vi gik ned til 40 meter, men var nærmere end vi nogensinde havde været et fjendtligt fartøj.

Over os hørte vi tyskernes maskiner. Nogle øjeblikke sad vi alle spændt i den lille undervandsbåd, så slappede vi af, da støjen fra båden på overfladen hørte op.

Vi var nu 80 km fra fjendens yderste minefelt.

For at lette spændingen foreslog Don en kop kakao. Vores angstfølelser var forbi, da vi kom til den anden kop. Det var om morgenen den 21., og det var lige ved at blive lyst, da vi dykkede med Tirpitz, der lå for anker i Kaa Fjord som mål.

SLAGSIDE PÅ 10 GRADER

Vandet sivede stadig ind i tanken på ydersiden. Slagsiden var nu 10 grader, og Piker var blevet meget svær at manøvrere under vandet.

Vi flyttede alt forråd og alle løse ting for at prøve at udligne slagsiden. Det reducerede den til 4—5 grader, men kun foreløbig.

Under vandet — dybden var 20 meter — blev farten formindsket til 2½ knob. Ved middagstid gik vi op til periskopdybde for at fastlægge positionen.

Vi var på vej forbi Destroyer Flotille basen på Korsnes på østenden af hovedfjorden.

PERISKOPET LÆK

Det var første gang, vi havde brugt periskopet, siden vi dykkede om morgenen. Det var også begyndt at lække. Vandet sivede ind i linerne, og der var ikke andet end vandbobler at se, når vi prøvede at kigge igennem det.

Don kunne lige stedfæste destroyerbasen.

Vi fulgte stadig planen, og hellere end at tabe tid ved at prøve at tørre periskopet, beordrede Don os til at fortsætte. Periskopet kunne vi tage ned om aftenen og tørre hver del for sig selv.

Under alt dette patruljerede tyskerne op og ned af fjorden over os.

Alten Fjorden var en af nazisternes største flådebasen under krigen. Foruden Tirpitz lå den tunge krydser Scharnhorst og lommegigskibet Lutzwor her, desuden destroyerflotillen ved Korsnes, videre fandtes u-båds påfyldnings- og reparationssteder.

Klokken 18.30, da det blev mørkt, gik vi op til overfladen 10 km fra vort mål og krydsede langsomt op og ned mellem Brattholm og Tommerholm over ved munden i Råfs Bøin bugten i den sydlige ende af fjorden for at oplade vore batterier.

DYK—DYK!

Det var kun rutine — Don eller John hang ud af lugen på vagt — Goddard så efter maskinerne, og jeg var selv ved rattet.

»Lad os få noget at spise, John« fore slog jeg.

Han satte den elektriske kedel til og tog nogle æg frem og noget kakao, ost og sardiner.

»Det er et held, at båden lugter noget«, sagde jeg og rynkede på næsen.

»Den ost må være noget gammel.« Jeg vidste, vi havde fået den ombord adskillige dage før vi forlod Skotland.

Pludselig blev lugen slæet i: »Dyk, dyk! En torpedobåd,« sagde Don.

Dens søgelys gik lige over os.

3½ m nede kunne vi høre dens maskiner komme nærmere og nærmere — lige imod os — lige imod os — mon de havde opdaget os? Vi kunne høre dobbeltskruearbejde — nu 12 meter borte.

Vi holdt vejret og ventede på virkning af dydbomberne.

Der kom ingen, og lidt efter lidt døde støjen bort.

»Periskop op OK,« sagde Don. Den er væk. Op til overfladen igen.

»DEN DAG VI SPRÆNGTE TIRPITZ«

Det var, hvad der blev ud af de kogte æg.

Middagsmaden blev ost og sardiner den aften.

Vi havde ikke set andre af de fire dværgundervandsbåde, der var sejlet ind i fjorden sammen med os. Hvordan mon de klarede sig?

I de næste fem timer for vi op og ned som en trod i en æske for at undgå overvandspatruljerne.

På et tidspunkt ramte en lysstråle fra et vagthus på bredden vort dæk. Vi dykkede hurtigt og ventede på alarmen.

Den kom aldrig. Gudskelov.

Nazisterne syntes at være sikre på, at deres søfæstning var uigenomtærlig.

Efter at vi havde skilt periskopet ad og tørret det, startede vi på den sidste del af rejsen til Tirpitz klokken 2 om natten den 22. september.

I FRAGTDAMPENS KOLVAND

Der var stadig to store anti-u-bådsnet mellem os og nazi-uhæret.

Klokken 5 nåede vi det første net. Jeg havde allerede min gummidykkerdragt på og var parat til at gå ud gennem lugen for at skære et hul i nettet og lede dværgbåden igennem, da vi hørte en fragtdamper komme bag os.

»Vente,« sagde Cameron. »Det kan være, vi kan komme igennem bag den.«

Planen var lidt for dristig efter min smag. Jeg mente, det ville være sikrere at skære sig gennem nettet end at tage risikoen ved at vise os.

Don var en af de koldblodigste officerer, jeg nogensinde har set i aktion. Han førte roligt Piker op til overfladen og ventede, en let skydeskive, hvis kystkanonerne havde opdaget os.

Vi så fragtdampers kolvand og dens silhuet.

»Langsomt frem,« kommanderede Don.

Det var et fantastisk held, hvis mager, så vidt jeg ved, kun er hændt for kaptajn Prien, som førte U-47 ind i Seapa Flow på samme måde og torpederede Royal Oak i oktober 1939.

Vi så fragtdampers kolvand og Kaa fjord kun 130 meter bag den tyske fragtdamper.

Besætningen må have været enten blinde eller fulde.

Endnu mere forbavsende var det, at søfolkene ved netbommene ikke så os.

Da vi først var indenfor den første forsvarsbom, dykkede vi. Og så begyndte besværlighederne for alvor.

Børbords minetank lakkede stadig slemt, og båden havde en slagside på næsten 15 grader.

Den var blevet foruroligende svær at manøvrere. Det var kun Dons opfindsomhed og beslutsomhed, der holdt os gående.

Det første daglys var ved at komme, og vi gik op til periskopdybde for at fastslå positionen. Periskopet lakkede igen, og vi kunne ikke se noget som helst gennem det.

Vi dykkede i 20 minutter, mens vi prøvede at tørre det.

Det første Don så, da vi gik op igen, var boven af en fragtdamper for anker — 7 meter fra os.

»Dyk, dyk, dyk« skreg han og bandede over dampen.

Så kortsluttede periskopmotoren. Røgen vældede ud, og vi gispede efter vejret.

DEN SIDSTE HINDRING

Kortslutninger, ildebrand og røg er et undervandsbådsmandskabs værste fare, men vi fik ilden kvælt.

Vi var 30 minutter for sent på færd efter planen, og vi manglede stadig den sidste og værste hindring, antitorpedonet omkring selve Tirpitz.

»Periskop op,« sagde Don. »Satans det forbandede periskop er fuldt af vand igen.«

Tiden var af største betydning nu. Jo senere vi indledte angrebet, jo mere årvågne ville de tyske vagtposter være.

Ned til fjordbunden igen, og endnu engang måtte vi pille det forbandede periskop fra hinanden og tørre det.

Op til overfladen igen, og så bestemt den hurtigste katastrofedykning, da vi var lige ved at støde sammen med en motorbåd fuld af nazi-sømand fra Tirpitz på landlov med køier og rygsække.

Det var fuldt daglys nu. Det er et

Kann Erlendur ikki geva álitandi frágreiðing?

ER TJÓÐVELDISPOLITIKKURIN SO VEIKUR, AT ERLENDUR HELDUR, AT BARA SENSASJONIR OG ÓSANNINDI KUNNU BJARGA HONUM?

So við og við eru fólk, eisni hansara egnu menn, farnir at taka alt, sum Erl. Patursson sigur i »14.« sum verandi ivingsamt og óalitandi.

Vit taka nokur dømi:

Norska finansiering av skipabygging.

Hann skuldeir logmannin fyrri at hava verið og vera imóti norskari finansiering av skipabygging.

Og so kann vátast av Erlends egnu og nastu monnum, at eingin hevur skrivað og samráðst við norðmenn meira enn logmaður fyrri at fáa norska nýandi finansiering i lag. Tey tilboð frá norðmonnum, sum nú liggja fyrri, eru tilboð, sum eru komin fram i beinleiðis samráðing við logmann.

6 landa samgongan — vit missa einki við at vera uttanfyrri — ósannindi.

I marknaðararbeiði síni i útvarpinum sigur Erlendur mangar skeivleikar, sum eingin betri enn hann sjálvur veit eru ósannindi.

Hann heldur soleiðis, at vit hava einki mist við at standa uttanfyrri, sum vit hava gjørt.

Og kortini veit hann, at vit i dag rinda 3—4 % meiri i toll; uppá fiskaflokk til Bretlands, enn vit høvdu gjørt, um vit stóðu innan fyrri Efta, og hann

FLOKKURIN

VALAR — SIGURSÁR

Vit eru komnir inn i nýtt valar aftan á gróðnistrikasta tingskeið i søgu Føroya lóting. Tað ræður nú um at halda fast um tað, ið vunnid er og leggja til brots fyrri víðari útbygging og nýggjum vinnu- og øllum okkum samfelagsins, si enn er bert stóðið lagt til sosialistiska samfelagið, ið er mið og mál javnaðarflokk sins. Hetta gerst einans við nýggjum og stórum sigrum fyrri javnaðarflokkin, og teir vinna vit einans við sterkari fylking av øllum javnaðarfólki i Føroyum til strið fyrri teimum glesiligu sosialistisku hugsjónunum, som i sjálvum sær eru sigursvisir, men sum kunnu forðast at brásigra av borgarligum, kapitalistisk um hugsjónarløysi og afturbildi.

I hesum sambandi er vert at minnst á seinasta valsigur javnaðarflokksins:

Framgongd flokksins var ta i mun til valið frammanundan: 1067 atkvøður. Atkvøður- og prosentligi lutfallstolnir av atkvøðunum vóru hesi:

1954:	2515 atkvøður	20 pst.
1958:	3582 atkvøður	26 pst.

TAÐ ER VERULEIKI

AT hóast andstøðuflokkarnir við hvørt eru grímir i huga og gera hvønn álop á sitandi landstýri, hava teir stutt sagt á ongun sinni og á ongun oki komið við betri uppskotum ella vist á fábbara leið i tí stóra endurreisingar og uppbyggjargirviki, ið farið er fram undir hesum stýrinum, men heldur hava teir tikið undir við landstýrinum, og er henda undirtaka teirra einastu politisku úrslit, andstøðuflokkarnir hava at visa á til eitt komandi val.

fuldstændig mysterium for mig, at ingen af dem så os.

Op igen, og igen var periskopet fuldt af vand. Udenfor var det koldt med stærk sol.

Vore chancer syntes pludselig at være blevet foruroligende små.

Vort held så ud til at være forbi. Hvis vi først blev opdaget, kunne vi vente, at helvede ville bryde løs over os.

Don var bekymret, og han sagde: »Hvad mener I? Skal vi forsøge at gå videre? Eller skal vi prøve at komme til bage til Truculent?«

(Framhald i næste blad).

veit, at hesi 3—4 % i meiri tolli verða um nokur ár til 10 %, tá samgongulondini eru sloppin av við allan henda toll.

Og hann veit, at felagsmarknaðarlondini hava avgjørt, at lond sum standa uttan fyrri teirra felagsskap skulu gjalda toll av fiskinum — ið tey selja til felagsmarknaðin. Hesin tollur er settur at kunna verða 13—18 %.

Hann sigur, at okkara kansur at selja okkara fisk verður líka stórur og ikki minni við at vera uttan fyrri heldur enn innan fyrri felagsmarknaðar samgonguna.

Og so veit hann, at tá ið Bretland og Danmark eru gingin upp i felagsmarknaðar samgonguna, og norðmenn helst hava gjørt tað sama ella — sum ætlanin hjá Svøríki, Eysturriki og kanska eisini Finlandi: er — eru vorðnir associeraðir við 6. landasamgonguna, verður ilt hjá okkum at selja okkara fisk á gomlu europeisku marknaðum okkara, tt felagsmarknaðarlondini: verja seg við tolli; uppá innfluttar vörur frá uttanfyrri standandi londum og við fyrst og fremst at keypa frá londum innan fyrri felagsmarknaðin.

Og harafturat veit hann, at sambandsstjórnir longu hava gjørt handilssáttmála við felagsmarknaðarlondini eftir tí, ið tíðindini vilja vera við — og talan er um hjá sambandsstatunum heilt at fanga saman við felagsmarknaðarlondini.

Til sjeynda og síðst helt hann, at tað verður verri hjá okkum at gera handilsavtalu við t. d. Brasilu, nú vit hava einki kaffikeyp at handla uppá, enn um vit vóru innna fyrri felagsmarknaðin, ið ger sáttmála út eftir fyrri limir sínar.

Felagsmarknaðurin vil hava kaffi og annað keyp frá Brasilu at bjóða aftur imóti, hvat ið vit einsamallir ikki hava.

Hesar og aðrar trupulleikar við ikki at vera i felagsmarknaðinum sigur Erlendur eru ikki til.

Ósannindini um flaggingina i Íslandi.

Vit minnst, hvussu Ellendur i »14. Septembri« við stórum stavum yvir alla forsiðuna brigðaði donum, at teir høvdu viljað forðast at nýta føroyskt flagg við framsýningina i Íslandi.

Og so komu íslendingar sjálvir og síðani foroyingar aftaná og avsannaðu, at tað hevði verið sum Erlendur segði i »14.«. Danir høvdu als ikki gjørt nakað fyrri at forða nýtslu av føroyskum flaggi.

At tað vóru ávisir menn, sum høvdu borið seg illa at móti donskum flaggi, segði hann ikki eitt orð um.

O. s. fr.

Ósannind oman á ósannind!

Heldur Erlendur, at hann fylkir fólk um seg við hesum lagi, so fer hann skeivur.

A skrivstovu í kn-ingarráðsins

er stary leyst sum skrivstovuhjálpari. Kravt verður, at umsóknarin er kendur við alt vanligt skrivstovuarbeði og er forur fyrri at arbeiða sjálvsdøgt.

Kunnleiki i bókhaldi og roknskapargrnsking gevur fyrimum.

Løn eftir galdand: sáttmála millum áttunda keyp og starvsmannafelagið.

Skrivlig umsókn við nærri upplýsingum verður send.

Líkníngarráð Føroya.